

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 3 października 2017 roku spółka (...) SA z siedzibą w B. domagała się zasądzenia od pozwanego A. S. kwoty 6.260,05 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 2 września 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany zobowiązał się poprzez podpisanie w dniu 19 sierpnia 2016 r. weksla do zapłaty w dniu 1 września 2017 r. kwoty 6.260,05 zł. W dniu 2 sierpnia 2017 r. powód wezwał pozwanego do wykupu weksla. Do dnia wniesienia pozwu pozwany nie dokonał żadnej wpłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 6 listopada 2017 roku (sygn. akt I Nc 1988/17) Sąd Rejonowy w Łęborku uwzględnił w całości żądanie pozwu.

W przepisany terminie zarzuty od nakazu zapłaty wniósł pozwany, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. Pozwany podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej SR w Łęborku. Wskazał także na zawyżenie zasądzonych w nakazie zapłaty kosztów procesu.

Postanowieniem z dnia 11 lipca 2018 r. SR w Łęborku stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę wg właściwości miejscowej do SR w Bielsku – Białej.

Pismem przygotowawczym z dnia 23 października 2018 r. powodowa spółka podtrzymała roszczenie pozwu. W piśmie szczegółowo opisano umowę, której zabezpieczenie stanowił przedłożony z pozwem weksel.

W dalszych pismach procesowych pozwany wskazał, że uznaje co do zasady swoje zobowiązanie wobec powódki, kwestionując przy tym jego wysokość i podnosząc, że została ona niewiarygodnie wyliczona. Pozwany wskazał, że z otrzymanej pożyczki o wartości 4.000 zł, dokonał jej spłaty w kwocie 2.273 zł, zaś z ostatecznego wezwania do zapłaty wynika, iż jest on dłużny spółce kwotę 566,47 zł wraz z odsetkami ustawowymi. Pozwany wniósł o rozłożenie ewentualnie zasądzonego świadczenia na raty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 sierpnia 2018 roku pozwany zawarł ze spółką (...) SA z siedzibą w B. umowę pożyczki gotówkowej numer (...). W ramach zawartej umowy powódka udzieliła pozwanemu pożyczki: kwota udzielonej pożyczki wynosiła 8.520 zł, całkowita kwota pożyczki – 4.000 zł i całkowite koszty pożyczki – 4.520 zł. W związku z udzieleniem pożyczki pożyczkodawca pobrał: opłatę przygotowawczą w wysokości 129 zł, wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 3.261 zł oraz wynagrodzenie z tytułu przyznania na wniosek pozwanego (...) w wysokości 500 zł – które zostały rozłożone na raty i spłacone wraz z pożyczką (pkt. 1.4. umowy). Zgodnie z pkt. 1.2 pożyczka została oprocentowana wg stałej stopu oprocentowania w wysokości 9,77 % w skali roku. Pozwany zobowiązał się do spłaty pożyczki w 30 miesięcznych ratach w kwocie po 284 zł, płatnych do 1. dnia każdego kolejnego miesiąca kalendarzowego. Umowa powyższa została zawarta przy użyciu powszechnie stosowanego przez spółkę (...) formularza oraz standardowych ogólnych warunków umownych. Celem zabezpieczenia spłaty pożyczki pozwany podpisał deklarację wekslową oraz wystawił weksel in blanco.

(weksel -k. 5; umowa z dnia 19 sierpnia 2018 r. -k. 92-94; harmonogram -k. 95; deklaracja wekslowa -k. 96; wniosek o udzielenie pożyczki -k. 100-105)

Pozwany dokonał spłaty pożyczki w łącznej kwocie 2.273,53 zł, z dniem 1 czerwca 2017 r. zaprzestając spłaty pełnych wynikających z umowy rat.

(karta klienta -k. 97-98)

Pismem z dnia 3 lipca 2017 r. powodowa spółka wezwała pozwanego do zapłaty zaległych rat pożyczki w łącznej wysokości 566,47 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Przesyłka zawierająca oświadczenie, po awizacji, została zwrócona nadawcy.

(wezwanie do zapłaty -k. 79, 109; kserokopia książki nadawczej -k. 80-82; wydruk ze strony Poczty Polskiej -k. 83-85)

Powódka pismem z dnia 2 sierpnia 2017 roku wypowiedziała pozwanemu umowę pożyczki numer (...) wskazując, że łączne zadłużenie wynosi 6.260,05 zł, a na tę kwotę składają się:

- suma pozostałych do zapłaty rat pożyczki – 6.246,47 zł;
- umowne odsetki dzienne obliczone na podstawie pkt. 4.1 postanowień umowy 13,58 zł.

Zawiadomienie o wypowiedzeniu umowy pożyczki zawierało także informację, że w przypadku nieuregulowania zadłużenia w terminie 30 dni, sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego o zapłatę. Przesyłka zawierająca oświadczenie, po awizacji, została zwrócona nadawcy.

(oświadczenie o wypowiedzeniu umowy – k. 6; kserokopia książki nadawczej -k. 86-83; wydruk ze strony Poczty Polskiej -k. 89-91; karta klienta -k. 97-98; rozliczenie odsetek -k. 99)

Powódka wypełniła wystawiony przez pozwanego weksel in blanco na kwotę 6.260,05 zł, z datą płatności 1 września 2017 r.

(weksel in blanco -k. 5, 30)

Przeciwko pozwanemu prowadzone jest postępowanie egzekucyjne z wniosku (...) Bank SA z siedzibą w W.. Egzekwowana należność główna wynosi 37.747,86 zł.

(zawiadomienie o wszczęciu egzekucji Km 311/18 -k. 108)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Oceniając zasadność roszczenia powodowej spółki należało mieć na uwadze utrwalony w doktrynie i orzecznictwie pogląd, zgodnie z którym po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, wydanego na podstawie weksla gwarancyjnego, spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego, co sprawia, że dopuszczalne jest powoływanie się na podstawę faktyczną i prawną, wynikającą z łączącego strony stosunku prawnego, w związku z którym został wystawiony weksel gwarancyjny in blanco (por. opublikowany w OSNIC 1997, poz. 124 oraz w "Przełądzie Sądowym nr 4/98" z glosą aprobującą- wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1997 r., I CKN 48/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 1999 r.I CKN 286/98).

Podkreślić należy, że wystawienie weksla gwarancyjnego in blanco ma na celu zabezpieczenie zobowiązania ze stosunku cywilnoprawnego (podstawowego) i polega na tym, że dłużnicy tego stosunku podpisują blankiet wekslowy w miejscach przeznaczonych na podpisy zobowiązanych, wręczają wierzycielom i upoważniają ich do wypełnienia stosownie do wyników obrachunku "podstawowego" stosunku prawnego. Przez te czynności przydana zostaje wierzycielom dodatkowa podstawa w postaci zobowiązania wekslowego, co umożliwia wierzycielom dochodzenie roszczeń nie tylko w drodze zwykłego procesu, lecz także w postępowaniu odrębnym nakazowym.

Jak wynikało z treści pozwu - wystawiony przez pozwanego weksel miał charakter gwarancyjny, tj. stanowił zabezpieczenie spłaty zobowiązania pozwanego wynikającego z zawartej umowy pożyczki - ocenie Sądu podlegał zatem przede wszystkim podstawowy stosunek zobowiązaniowy, którego wykonanie weksel jedynie zabezpieczał.

Zawarta przez strony umowa pożyczki, jest umową o kredyt konsumencki określona w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku (Dz. U. z 2011 roku, Nr 126, poz. 715 ze zm.) o kredycie konsumenckim. Zgodnie z treścią tego przepisu, przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Zgodnie z przepisem art. 3 ust. 2 pkt 1 powołanej ustawy, za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Jak z kolei stanowi przepis art. 720 §1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy.

Umowa pożyczki została przez powodową spółkę rozwiązana z zachowaniem trybu określonego w umowie. Jak wynika z ustaleń faktycznych, zgodnie z w/w postanowieniem umownym, powodowa spółka najpierw wezwała pozwanego do zapłaty zaległych należności, a następnie rozwiązała umowę z zachowaniem okresu wypowiedzenia. Pozwany nie kwestionował okoliczności skutecznego wypowiedzenia mu umowy.

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa taka może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia, przez strony, odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie.

Zwyczajowo formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią odsetki, ewentualnie zapłata prowizji. Ustawodawca, aby przeciwdziałać ocenianemu negatywnie w świetle zasad współzycia społecznego zjawisku lichwy oraz aby chronić interesy słabszych uczestników obrotu gospodarczego, jakimi zazwyczaj są konsumenci, wprowadził przy tym do kodeksu cywilnego instytucję odsetek maksymalnych (art. 359 § 2 (1) k.c.), których wysokość winna stanowić podstawowe odniesienie do oceny ekwiwalentności wysokości wynagrodzenia pożyczkodawcy ustalonego w umowie. Odsetki, obok prowizji za udzielenie pożyczki, stanowią wynagrodzenie pożyczkodawcy za korzystanie przez kredytobiorcę z jego środków finansowych. W myśl art. 359 §2 (2) k.c. jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się wyłącznie odsetki maksymalne. W rozpoznawanej sprawie wysokość odsetek za cały okres kredytowania wynosiła 630 zł. Zgodnie z postanowieniami umownymi okres za jaki kwota ta została naliczona wynosił 30 miesięcy. Mając zatem na uwadze, że umowa obowiązywała faktycznie przez 12 miesięcy kwotę tą należało obniżyć do 252 zł ($630 \text{ zł} / 12 \text{ m-cy} * 12 \text{ m-cy}$).

Nie ulega wątpliwości, że pozwany miał pełną świadomość treści umowy, na którą wyraził zgodę i ją zaakceptował. Nie przesądza to jednak o ważności i skuteczności jej postanowień. Podkreślić należy, że postanowienia powyższej umowy nie zostały uzgodnione indywidualnie, albowiem pozwany nie miał na treść umowy jakiegokolwiek wpływu. Pozwany mógł przystąpić do umowy w zaproponowanej jej kształcie bądź jej nie zawierać. Dowodzi tego treść formularzy i wzoru umowy, którym powszechnie posługuje się powodowa spółka w kontaktach z klientami. Koniecznym zatem było zweryfikowanie umowy przez pryzmat przepisów o niedozwolonych postanowieniach umownych (art. 3851 - 3853 k.c.), które zostały wprowadzone do kodeksu cywilnego w ramach implementacji dyrektywy 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich. Kompetencja sądu do zbadania z urzędu tego, czy klauzula w umowie jest postanowieniem nieuczciwym, stanowi w tej sytuacji zarówno środek do realizacji celu określonego w art. 6 dyrektywy 93/13, to znaczy uniemożliwienia związania konsumenta nieuczciwym postanowieniem, jak i do przyczynienia się do osiągnięcia celu art. 7 tejże dyrektywy, ponieważ przeprowadzenie przez sąd z urzędu takiej oceny może działać jako czynnik odstraszający oraz przyczynić się do zapobiegania nieuczciwym warunkom w umowach zawieranych pomiędzy konsumentami, a sprzedawcami lub dostawcami (m.in. wyrok TS z dnia 21 listopada 2002 r., C-473/00; wyrok TS z dnia 27 czerwca 2000 r., C-240/98).

W myśl art. 385¹ §3 k.c. nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Zgodnie natomiast z treścią art. 385¹§ 1 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki

w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, z tym zastrzeżeniem, że nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W myśl art. 385¹ § 1 k.c. jeżeli postanowienie umowy zgodnie z zacytowanym powyżej przepisem nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie.

Sprzeczne z dobrymi obyczajami są m.in. działania wykorzystujące np. niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 27 stycznia 2011r., VI ACa 771/10). Rażąco naruszenie interesów konsumenta zachodzi natomiast w sytuacji, w których w rażący sposób została naruszona równowaga interesów stron umowy przez to, że jedna z nich wykorzystwała swoją przewagę formułując konkretne postanowienie umowy. Określenie "rażąco" należy stosować do znacznego odchylenia przyjętego uregulowania od zasady uczciwego wyważenia praw i obowiązków (m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 14 września 2011 r., VI ACa 291/11). Rażąco naruszenie interesów konsumenta oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym (m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 14 grudnia 2010 roku, VI ACa 487/10).

Rozważając poszczególne koszty związane z udzieleniem pożyczki należy stwierdzić, że złożyły się na nie:

- opłata przygotowawcza 129 zł;
- wynagrodzenie prowizyjne 3.261 zł;
- wynagrodzenie za (...) 500 zł.

Sąd nie dopatrył się klauzuli niedozwolonej w postanowieniach określających wysokość opłaty przygotowawczej. Postanowieniami umownymi, które budzą wątpliwości w rozpoznawanej sprawie są natomiast postanowienia umowy w zakresie wysokości wynagrodzenia prowizyjnego umowy oraz wynagrodzenia za (...).

Sama możliwość pobierania wynagrodzenia prowizyjnego jest dozwolona, przy czym wysokość pobieranej z tytułu umowy prowizji, przekracza wszelkie rozsądne granice i stanowi w zasadzie główne źródło dochodu powodowej spółki wynikające z zawieranej umowy. W rozpoznawanej sprawie prowizja dla powodowej spółki wyniosła bowiem 3.261 zł, przy kwocie pożyczki 4.000 zł i pobranej opłacie przygotowawczej w kwocie 129 zł. Takie działanie ma na celu osiągnięcia maksymalnego zysku dla strony powodowej, a konsekwencją jest, że to konsument obciążony jest niewspółmiernymi i nieproporcjonalnymi kosztami uzyskania pożyczki w stosunku do samej kwoty, którą otrzymuje w związku z zawarciem umowy. Tak wysoka prowizja jest sprzeczna z dobrymi obyczajami, zasadą ekwiwalentnością świadczeń stron, rzetelnością kupiecką i normalnym zyskiem uczciwie prowadzącego interes przedsiębiorcy. Nie uzasadnia jej również ryzyko prowadzonej działalności gospodarczej. Ustalona prowizja nie ma odzwierciedlenia w kosztach udzielenia pożyczki i nie uzasadnia zarobku pożyczkodawcy w kwocie stanowiącej 83 % otrzymanej przez pożyczkobiorcę pożyczki.

Działanie powodowej spółki w tych okolicznościach można oceniać nie tylko jako nieuzasadnione zabezpieczenie swoich interesów i całkowite przerzucenie ryzyka prowadzenia działalności na konsumenta. Działanie tego rodzaju jest skierowanym w celu osiągnięcia maksymalnego zysku celowym działaniem powodowej spółki na szkodę konsumenta, który ponosi niewspółmierne i nieproporcjonalne koszty uzyskania pożyczki w stosunku do samej kwoty, którą otrzymuje w związku z zawarciem umowy. Nie można oprzeć się wrażeniu, że działalność powodowej spółki polega na udzielaniu pożyczek osobom całkowicie niezorientowanym w realiach rynkowych bądź osobom zdeterminowanym pozostającym w trudnej sytuacji życiowej, które godzą się na wszelkie warunki, aby uzyskać natychmiastowo środki pieniężne. Mając na uwadze to, że umowa nie przedstawia w sposób uczciwy i rzetelny rzeczywistego zysku powodowej spółki w tym zakresie, jest działaniem nieuczciwym, nierzetelnym i sprzecznym z dobrymi obyczajami,

które cechować powinien przecież szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka, a nie chęć maksymalnego zysku i zabezpieczenia swoich interesów kosztem konsumenta.

Dobre obyczaje, o których mowa w (...) §1 k.c., to normy obyczajowe, wyznaczające standardy uczciwych zachowań stron w praktyce kontraktowej i akceptowane powszechnie przez większość uczestników obrotu. Biorąc pod uwagę szczególne okoliczności rozpoznawanej sprawy, nie można mieć jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że postanowienia pkt. 1.4 b umowy pożyczki dotyczące wynagrodzenia prowizyjnego w wysokości 3.261 zł, przy uwzględnieniu, iż faktycznie wypłacona pozwanemu kwota wynosiła 4.000 zł, kształtują prawa i obowiązki pozwanego w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, a z tego względu postanowienia te są niedozwolonym postanowieniem umownym w rozumieniu art. 385¹ §1 k.c.

Jako sprzeczne z dobrymi obyczajami Sąd ocenił także pobranie przez powodową spółkę od pozwanego kwoty 500 zł z tytułu wynagrodzenia za (...). Z umowy strony nie wynika jakie koszty związane z tą dodatkową usługą powstają po stronie powódki. Mając na uwadze treść postanowień (...) nie sposób uznać, że ekwiwalentem za tę usługę jest wynagrodzenie w kwocie aż 500 zł, stanowiącej przecież 1/8 sumy udzielonej pozwanemu pożyczki. W świetle powyższego Sąd uznał, że pobranie dodatkowej opłaty w tej wysokości jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy pozwanego, stanowiąc znowu tylko i wyłącznie kolejny nieuprawniony zysk z tytułu udzielonej pożyczki. Ponadto, odnośnie wynagrodzenia za (...), z umowy wynika, że dotyczy ono pożyczkobiorców, którzy zawnioskowali o tę usługę. Wniosek o usługę stanowi graficznie część umowy pożyczki, którą strony podpisują na każdej stronie. Jak wskazano wyżej, umowa ma postać formularza zwyczajowo stosowanego przez powódkę, na treść którego klient nie ma wpływu. Skoro powódka powołuje się na wniosek pozwanego, powinna wykazać, że do złożenia tego wniosku, bądź odmowy jego złożenia doszło świadomie, a nie de facto przy okazji podpisywania umowy pożyczki, na kształt której pozwany nie miał wpływu. Niezależnie od tego, z treści łączącego strony stosunku umownego nie wynika jaka jest podstawa do wyliczenia wysokości tego wynagrodzenia. Jest ono po prostu arbitralnie narzucone przez stronę powodową. Jak wynika z zapisów umowy dotyczących (...), skorzystanie z niego zależy od woli pożyczkobiorcy, zaś w przypadku nieskorzystania z niego nie ma to żadnego wpływu na cenę tego pakietu. Zapis ten oznacza, że wynagrodzenie pobierane za pakiet nie ma tak naprawdę z żadnego związku z realnym skorzystaniem z niego, a jest po prostu ukrytą opłatą dodatkowo pobieraną od pożyczkobiorcy. Z tych przyczyn Sąd także uznał to wynagrodzenie za niedozwoloną klauzulę umowną, niewiązącą strony.

W związku z tym postanowienia powyższe nie są dla pozwanego wiążące, a strony związane są umową w pozostałym zakresie (art. 385¹ §1 i §2 k.c.).

Reasumując Sąd uznał, że pozwany zobowiązany był zwrócić powodowej spółce: 4.000 zł udzielonej mu pożyczki, 129 zł opłaty przygotowawczej oraz 252 zł odsetek kapitałowych – łącznie: 4.381 zł. Mając na uwadze to, że pozwany spłacił łącznie 2.273 zł do zapłaty pozostała kwota 2.108 zł. Kwotę tą zasądzono od pozwanego na rzecz powódki orzekając jak w pkt. 1 wyroku, w pkt. 2 oddalając dalej idące powództwo. Odsetki, na podstawie przepisów art. 481 §1 i §2 k.c., Sąd zasądził od dnia następującego po dniu płatności podanym na wekslu, tj. od dnia 2 września 2017 r. Orzekając o odsetkach Sąd nie uwzględnił roszczenia pozwu o zasądzenie ich w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, wysokość ta nie wynikała bowiem z umowy przedłożonej przez powódkę (dokument przedłożony przez powódkę nie zawierał wszystkich stron). Z tego też powodu Sąd nie uwzględnił roszczenia powódki w zakresie skapitalizowanych odsetek (vide: k. 99) doliczonych do kwoty zadłużenia (k. 6).

Na mocy art. 320 k.p.c. Sąd, w pkt. 3 wyroku, rozłożył zasądzone w pkt. 1 roszczenie na 9 miesięcznych rat, przy czym pierwsza w wysokości 108 złotych, a pozostałe po 250 złotych, płatne do 10-go dnia każdego miesiąca, począwszy od miesiąca, w którym uprawomocni się wyrok. Zgodnie z przywołanym art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie rzeczony szczególnie uzasadniony przypadek zachodzi - za zastosowaniem art. 320 k.p.c. przemawia bowiem sytuacja życiowa pozwanego, wobec którego prowadzone jest postępowanie egzekucyjne. Niewątpliwie zatem pozwany nie ma możliwości jednorazowej spłaty zasądzonej w wyroku sumy. Zważywszy jednak na treść oświadczenia

przedłożonego przez pozwanego wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów, zgodnie z którym osiąga on z tytułu umowy o pracę stały miesięczny dochód w kwocie 1.995,90 zł, Sąd uznał, że daje on rękojmię ratalnej spłaty. Tym samym zabezpieczony jest także słuszny interes powoda. Jednocześnie – jak zastrzeżono w wyroku – uchybienie płatności którejkolwiek z rat spowoduje, że niespłacona należność stanie się natychmiast wymagalna.

W pkt. 4 orzeczono o kosztach postępowania. Zgodnie z przepisem art. 98 §1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 k.p.c.). Z kolei przepis art. 100 k.p.c. stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Powódka poniosła koszty postępowania w wysokości 1.880 zł, na które złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 63 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł i koszt wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 1.800 zł. Pozwany poniósł koszty procesu w wysokości 187 zł z tytułu opłaty od zarzutów. Strona powodowa wygrała w sprawę w 34 %. W związku z powyższym, zgodnie z zasadą proporcjonalnego rozdziału kosztów, na rzecz strony powodowej należało zasądzić 515 zł ($1.880 \text{ zł} + 187 \text{ zł} = 2.067 \text{ zł}$; $2.067 \text{ zł} \times 34 \% - 187 \text{ zł} = 515 \text{ zł}$) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Katarzyna Steffek

ZARZĄDZENIE

- 1) uzasadnienie odnotować;
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem, bez pouczenia, doręczyć pełnomocnikowi powoda;
- 3) kal. 2 tygodnie.

B., dnia 8 lutego 2019 roku SSR: